

BUTLLETÍ núm. 40

1er SEMESTRE 2020

Més informació i notícies a la nostra web
www.adivasis.org

ADA
Fundació per al
Desenvolupament
dels Adivasis

Temps de dolor

Sens dubte, si mirem enrere, la imatge dels darrers mesos veurem estampes de dolor arreu del món, dolor també globalitzat amb milers de persones que han marxat, milions que han emmalaltit i unes seqüeles econòmiques i socials que han afectat, en diferent grau, tots els països.

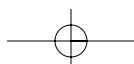
Des d'aquest butlletí volem compartir aquest dolor amb tots vosaltres, especialment amb aquelles famílies que hem perduts familiars o amics, que han patit la malaltia o que ara es troben amb dificultats per afrontar el seu dia a dia. També us volem fer arribar una primera mirada de com està afectant als nostres amics adivasis. A l'Índia, igual que a tots els països, els més afectats han estat els més pobres, tant per una major incidència de la malaltia com per les conseqüències socioeconòmiques. Hem de recordar però que el tsunami de la COVID-19 en països com l'Índia és perenne en forma de tuberculosi, colera, disenteria, polio i molts d'altres.

A més del dolor de la COVID-19 en el si d'ADA es suma una gran tristesa per la pèrdua d'en Quico Gusi, patró de la Fundació des del seu naixement i membre del petit equip del nostre dia a dia. Ha estat i serà un referent per ADA. El seu compromís ètic i solidari en perfecta sintonia amb el Fede, la seva aposta per la pau, per la justícia i pels drets humans embolcallaven tota la seva persona, tota la seva vida i la manera de viure. El seu treball i experiència amb Fundipau ha afegit a ADA un plus molt important, una mirada global per aconseguir que la feina de la Fundació no fos exclusivament aconseguir fons econòmics per ajuda al adivasis, sinó la de promoure una cultura de pau i desarmament al continent, lluitant per reduir la important despesa militar a l'Índia (amb arsenal atòmic) per reinvertir-la en educació i desenvolupament de les comunitats més deprimides; en l'abolició del sistema de castes, que potser la COVID encara enfortirà; denunciant la violència contra les dones i contra totes les minories.

Des de la mirada interna, en Quico vetllava per mantenir la coherència entre els objectius de la Fundació i la manera d'assolir-los. La Fundació no és una empresa ni s'ha de mesurar amb criteris empresarials, i per tant pensem que no tot si val per créixer o obtenir més recursos.

Hem incorporat al butlletí l'article que va escriure Jordi Armadans, director de Fundipau, dedicat al Quico. Subscriuim totes les seves paraules, explica perfectament el seu tarannà, la seva manera de treballar, la seva coherència entre el seu pensament i el seu exemple de viure. Recordarem el seu somriure d'orgull quan ens va anunciar que Fundipau havia estat reconeguda amb el premi Nobel de la Pau. Orgull que vàrem compartir.

Ha estat un privilegi tenir al Quico al nostre costat tots aquests prop de 20 anys. Enviem el nostre condol a tota la família Gusi i al seus amics, entre ells molts membres d'ADA. Una abraçada.

ADA

Estimat Quico:

- Jordi Armadans, president de FundiPau -

És duríssim aquest present. Perquè el passat amb tu ha estat preciós i pensar que ja no hi haurà futur amb tu és, senzillament, massa.

La gent de FundiPau, la teva Fundi que estimaves tant, està absolutament devastada. Però no és gens estrany. Tens una habilitat raríssima Quico: tothom que et coneixia, t'estimava. I qui et coneixia més a fons, t'estimava molt més. Hauries de saber la quantitat de gent que aquests dies expressa: en Quico era una bellíssima persona! És que era així. Radicalment així.

Malgrat la immensa tristesa, és impossible esborrar una cosa: un munt de vivències, precioses totes elles, compartides amb tu. I quan la gent que t'estimem parlem aquests dies, ens en surten moltes més. Només vol dir una cosa: has fet passar moments molt bonics a molta gent.

Sí, podríem fer una llarga –i brutal·lista del teu compromís: de la feina feta amb els Anuaris de la Fundació per la Pau (jo no hi era, però ho sé!). Dels articles escrits. Dels continguts aportats. De les reflexions compartides. De les persones connectades. De la teva empatia i sensibilitat per abordar conflictes i preocupar-se per qüestions cabdals. De la teva dedicació per desmuntar la maquinària bèl·lica, per seguir la pista a les armes i denunciar-ne el comerç.

O si pensem en moments clau, podríem parlar del 1999 a La Haia en la conferència d'activistes per la pau més gran del món. O el 2008, a Dublín, empenyent per tal que el món prohibís –com va acabar passant– la barbaritat de les bombes de dispersió. O el 2010 a Viena iniciant la Campanya pel Tractat mundial que regulés el comerç d'armes o el 2014,

Quico en el centre (no sol passar), rient i acompanyat de gent estimada (sol passar); a Oslo la nit abans de l'entrega del Premi Nobel de la Pau a l'ICAN

també a Viena, presentant en societat la Campanya per la prohibició de les armes nuclears, campanya que va acabar aconseguint el Premi Nobel de la Pau que, tu, també vas 'recollir' a Oslo, el 2017. O les escapades al País Basc, per afavorir camins de pau, tot donant suport a Gesto, a Elkarri o al Foro Social. O els nombrosos viatges a Madrid, per a coordinar-nos amb la resta de companyes i companys de la Campanya Armes Sota Control, per anar a convèncer a responsables polítics o governamentals o per a explicar i denunciar tot el que estava passant amb el comerç d'unes armes que incendien conflictes, massacren persones, destrueixen comunitats i faciliten la vulneració dels drets humans.

Tot això és important. Molt!!! Sense això el món encara seria un lloc més indecent i inhòspit. I tu has contribuït com el que més a que aquestes coses hagin pogut passar.

Però tu també sabies, més que ningú, que la vida és compromís... i

passar-ho bé. Al final, què recordarem més de La Haia? Els documents i les reunions? O la inacabable tirallonga d'acudits (i de rialles) que vam compartir aquella nit memorable tot tornant de sopar? Hi eres sempre que calia treballar. Però també eres dels primers en aportar humor. Tenir-te en un viatge era sinònim de fer feina, amb rigor, i, a la vegada, de passar-ho bé, a fons.

I és que tu, Quico, et comprometies amb el món, però també amb la humanitat concreta. A vegades amb gestos mínims, fent detalls i petites sorpreses que alegraven el dia o la setmana. A vegades amb coses potents: com quan vas acompanyar, molt, l'Alfons en el seu tram final. I com em vas avisar perquè l'anés a veure... quan li quedava un glopada d'aire. Sempre te n'estaré agraït: sense tu no hagués pogut acomiadar-lo com (em) calia.

I a vegades, ho feies com qui no

vol la cosa. Com quan un hivern de fa anys, vas decidir acompanyar-me en un doble 'bolo' que tenia a Girona i Calella. Deies que et venien molt de gust els dos actes i que així em seria més fàcil poder fer la complicada tasca d'arribar a l'hora als dos llocs. Era cert, ho havies fet altres vegades. Però sempre vaig pensar que, amb la teva sensibilitat distreta, aquell dia també havies decidit acompanyar-me perquè intuïes que eren dies durs per a mi. I vam acabar sopant pizza i veient els darrers minuts del partit del Barça.

Una de les teves immenses habilitats? Crear caliu. Bon clima. A la Fundi, de fa molts i molts anys, tenim una tradició preciosa: treballem a sac, però els dimecres a les 11.30 h, la gent que és al local (i tothom de fora que s'hi vol afegir hi és benvingut), s'atura per fer un esmorzar especial. Aquesta tradició la vas inaugurar tu. I ha quedat ja per sempre (tot i que a vegades, ara, com saps, la fem dijous). De fet ens en vas fer canviar el nom, perquè sempre has estat ultra discret, però recorda que inicialment l'havíem batejat com 'Esmorzar del Quico'.

Aquests dies potser algú s'estranya que una persona que va treballar a l'entitat fa una pila d'anys et tingui tant present i amb tanta estima, a tu que eres un dels històrics, fundadors i patrons de l'entitat. Però no és estrany. Perquè a més de ser membre del Patronat, feies molta vida al local, amb l'equip tècnic, amb voluntaris i activistes en les comissions, grups de treball i campanyes. De fet, tenies tanta relació amb la resta de patrons com amb el personal tècnic i voluntaris. No sol ser molt habitual això. Però en Quico és en Quico.

Fa uns anys, vas dir que plegaves del Patronat. Amb la teva senzilla vas dir que hi portaves molt de temps, que calia renovació però que no tenia cap importància, que continuaries fent feina. Crec que molta gent va interpretar que estaves marxant. En absolut. Vas deixar el Patronat i els càrrecs, però vas continuar venint com sempre, fent suport a l'oficina, impulsant campanyes, participant en reunions, donant idees, muntant concerts. És possible que molta gent no pugui entendre

“més Quicos i el món seria un altre”

que es deixi un càrrec de representació formal en una entitat mentre, a la vegada, es manté tota la dedicació a la causa i la casa. Però vas fer-ho. Quico en estat pur.

FundiPau és coneguda per les seves campanyes, posicionaments i opinions. Però és curiós com gent diversa que ha passat o s'ha apropiat a l'entitat ha expressat d'alguna o altra manera que el millor de la Fundi era la qualitat humana que s'hi podia trobar. No sé si és gaire cert. Però m'agrada pensar que sí: perquè una entitat de pau ha d'aspirar a ser reconeguda per la feina que aporta però, sobretot, ha de viure en i amb una certa pau, altrament seria un frau. De res serviria ser aplaudit per accions, informes i articles si quan algú s'hi apropés hi trobés mals rotllos, ganivetades i martingales.

En tot cas, una cosa tinc claríssima: suposant que aquesta fama sigui certa, tu, Quico, n'ets el màxim responsable. No en tinguis cap mena de dubte.

Deixa'm parlar-te de números, que sé que t'agraden: si relacionéssim tres variables (1. capacitat de pensar i d'aportar; 2. coneixement i rigor, 3. generositat i humilitat) tu Quico destrossaries el quadre, la taula i el gràfic. El resultat és impossible. Ets de les persones que més sabia de pau, militarisme i comerç d'armes, de les que més preferies rigor a consigna fàcil i de les que menys en lluia de tot plegat, de qui menys se sabia i de qui menys es parlava. I no t'importava gens. De fet, no és que no t'importés és que no pretenies res. Sempre hi eres per fer feina i aportar però sempre defugies el lluïment o penjar-te medalles. I sempre estaves content, sincerament content, sense ni un bri d'ego-centrisme o de sectarisme, quan els altres en parlaven en públic o s'enduien el reconeixement. Més Quicos i el món seria un altre.

Després d'haver-te conegut, ho tinc molt clar: qui en la seva vida arribi a la meitat de la integritat, bondat, compromís, humilitat, generositat, capacitat d'estimar i de fer caliu que has demostrat tu, pot estar molt i molt content.

Jo sé que no hi arribaré mai. Però m'és igual: ja em sento feliç, i privilegiat, d'haver-te conegut.

De fet, me n'adono que vaig començar a escriure't això tristíssim i devastat. I l'acabo, també trist i devastat però sentint-me ple i satisfet. Satisfet d'haver-te conegut.

La COVID-19 i la vida

Ple del munt de vivències compartides. Has marxat massa d'hora. Massa abruptament. Però ha estat un enorme plaer haver-te conegut i haver-te pogut gaudir tant i tant. Enorme.

Saps? Alguna gent a la Fundi 'amença' amb fer una trobada (virtual, confinada, confitada o com sigui) per a riure, plorar i gaudir tot compartint l'estimació que et teníem. Sí, gent súper valuosa i fantàstica, plena de feina fins al capdamunt, té absolutament clar que, per sobre de tot, el que volen fer els propers dies és quedar... per parlar de tu. És molt gros això que has aconseguit. I és totalment culpa teva.

Et trobarem molt a faltar Quico. Però, més que mai, gràcies per tot.

La COVID-19 ens ha deixat atònits. A l'Índia, com a qualsevol altre lloc, tenim l'impressió que el seu impacte anirà molt més enllà del que coneixíem a dia d'avui.

Entre les diferents classes i castes de l'Índia, de rígida estructura, la percepció de la crisi és molt diferent. Aquells que gaudeixen d'una bona posició econòmica observaran el cataclisme econòmic i, fàcilment, podran aconseguir els bens bàsics; però veuen amb preocupació el possible trontoll de la piràmide econòmica i social fruit de la caiguda de la demanda de bens i serveis entre les classes més baixes (i base de la piràmide). Mentrestant els temporers més pobres, sovint Adivasis o bé procedents de les "Scheduled Castes", patiran un major deterior en les seves necessitats bàsiques: educació, alimentació, majors dificultats en l'accés als serveis de salut pública i una major dependència del govern de torn en el poder.

D'altre banda, entre els sectors de dreta hem vist un intent de comunalitzar la pandèmia i actualment el seu principal objectiu són la minoria musulmana. Tot i que, de ben segur, no els hi faltará ni temps ni excuses per a perseguir també als Cristians (potser fins i tot per venerar a Crist) o a altres grups minoritaris al·ludint que la pandèmia procedeix de "creences estrangeres".

A més a més, possiblement la divisió de castes es veurà reforçada amb les regles de "distanciament social", les quals són un reflex del sistema d'exclusió tradicional basat en la casta i el sexe. Tot i que el distanciament social serà difícil, si pensem en les superpoblades *slums*, el transport públic existent o bé en el si de qualsevol acte públic. De fet, estan sorgint grups d'individus que qüestionen l'existència d'una alternativa a la massificació de cara a proveir serveis bàsics a migrants, refugiats o altres sectors vulnerables de la societat.

Esperem que des dels sectors més poderosos de l'estat indi, castes privilegiades i educades, fins als intocables es produeixi un despertar de la consciència col·lectiva; ja que la supervivència de la societat depèn del benestar de cadascun dels seus membres i d'una equació política millor que l'actual, basada en la bel·ligerància entre els veïns.

Efectes de la COVID 19 entre els adivasis

L'impacte global de la pandèmia no ha estat avaluat a l'Índia, ja que encara avança amb força i els números de casos augmenten dia rere dia. Tanmateix, a mode de resum podem dir que:

1. Amb el confinament els adivasis han perdut els seus treballs temporals (pesca, construcció, granges)
2. La reducció dels ingressos fa més difícil fer front a les seves necessitats diàries: alimentació, medicaments, roba, etc.
3. Disminució dels estalvis i menor inversió en llavors, compostatge, etc. conseqüentment no es podrà sembrar arròs ni mill durant el monzón.
4. Reducció de la capacitat d'obtenció i de generació de préstecs i, per tant, els adivasis esdevenen més vulnerables a l'acció de prestamistes sense escrúpols.
5. Els adivasis necessitaran assessorament per a tramitar les noves ajudes dels règims de protecció social; desconeixem com els hi podrem facilitar aquesta

Adivasi

- Fr. Godfrey D'Lima, director de l'ONG MPSM -

ajuda.

Peer tal d'evitar el detriment de les condicions de vida dels adivasis és totalment necessària l'injecció de capital i d'ajuda pel desenvolupament de projectes, suport tècnic i per la formació de capacitats.

cionament, etc; que han tingut lloc principalment a ciutats com Mumbai, Nashik i Pune. A més a més, en col·laboració amb les autoritats estatals, s'ha proporcionat transport interestatal i intraestatal als temporers pel retorn als seus respectius pobles.

Efectes en els Kathkaris (adivasis de Maharashtra)

Avui en dia no podem afirmar amb certesa que la població Kathkari hagi estat afectada per la COVID-19. Aquest fet és probablement degut a una manca de tests en la població general i que s'accentua entre la població Kathkari.

Si més no, ja que els Kathkaris es troben entre els esglaons més baixos de la piràmide social i econòmica podem deduir que l'impacte que rebràn serà més fort. Com ja he comentat anteriorment afectarà als seus estalvis, a la seva capacitat d'inversió, a les collites, la salut, l'educació dels més petits, etc. I, possiblement, el cop entre les dones Kathkaris serà encara més intens, ja que en situacions de penúria els recursos sempre es desviaran cap als homes.

Accions realitzades per MPSM i altres ONGs

Malgrat els benintencionats esforços de les autoritats de l'estat de Maharashtra, el dur i no planificat confinament ha fracassat en el subministrament a temps de menjar i en facilitar un transport adequat, tan necessari per milers de migrants. El govern ha concedit targes de racionament a aquells que tinguessin els certificats corresponents (tan sovint anomenats de "difícil accés").

Per aquests motius des de múltiples i diverses organitzacions voluntàries (i també a títol individual) s'han realitzat nombroses accions, com el lliurament de bosses d'aliments, la facilitació de les targes de ra-

Accions realitzades pel MPSM

col·lectiva de llavors (obtenint així millors preus), crear estructures per a l'emmagatzematge d'aigua (pel rec, consum humà, animal), etc.

En segon lloc, millorar la comunicació entre les comunitats rurals i el govern per tal de de facilitar l'accés als programes i a les ajudes públiques.

El futur

Cap crisis és insuperable, però necessitem força interior i determinació; qualitats igual de necessàries com els recursos econòmics i materials. Necessitem solidaritat en el compromís i en el sacrifici. És un repte únic per tots nosaltres i junts el superarem.

CALIDOSCOPI

Coronavirus a l'Índia

- Ivan Arthur -

Els Puranes (obra narrativa sobre els antics reis hindús, els savis, els herois i els deus) ja van preveure l'arribada de Kalki, el desè avatar o encarnació de Vishnu, la segona persona de la Trinitat hindú, el Conservador, el Redemptor del món. Apareixerà, diu el text, al final de Kalyug (la era que estem vivint actualment) per destruir, per netejar tot allò del mal

I començar una nova era; un nou món. En la seva novel·la, titulada Kalji, Gore Vidal presenta a Kalki pilotant un avió i espargant destrucció arreu de la terra en forma de flors de lotus que exploten i ho exterminen tot.

La COVID-19 és potser la cara de Kalki, qui segons diverses prediccions havia d'arribar a la Terra l'any 2025? Són potser les flors

de lotus de la ficció de Gore Vidal el coronavirus que arrasa arreu del globus augurant el fi de la vida? Estem sent espectadors del fi d'aquesta era?; el final de Kalyug i el despertar d'una nova era, més pura, més neta; un temps en el que haurem evolucionat a quelcom millor, més pròxim a la divinitat?

Fins i tot per la *intelligentsia* això no són més que nimietats en comparació amb la improbable bogeria que estem vivint actualment. Si pots arribar a creure en el deliri virtual actual i en el què ens espera, llavors pots creure en qualsevol cosa, diuen. I llavors ens preguntem, perquè no creure també que

l'orina de vaca és la millor cura pel Coronavirus? Què hi ha de dolent en la festa per veure orina de vaca que varen organitzar grups diversos a l'Índia? És més foll que el mon tancant-se portes endins davant d'un virus invisible? Tot depèn, de la lògica predominant. Com pot ser que un virus ridícul aturi el món del seu gir?

Hospital de Subir al Gujarat

Molts s'han quedat tancats a pany i clau, tal i com se'ls hi ha ordenat; tot i que, alguns, sense estar completament convençuts de la seva necessitat, obedients a aquella veu omnipresent de la televisió i de la batuta imperant, més que no pas a la temor a la flagel·lació. Tanmateix, la majoria obeeixen estrictament el confinament perquè creuen que és l'únic anhel de supervivència. Els carrers de totes les ciutats són buits, com si es tractés d'un mapa d'un delineant. Observem de tan en tan un vianant perdut o un vehicle transitant serenament amb un sol conductor. El policia els atura i els pregunta què hi fan a fora i millor que tinguin una bona

excusa: la llista de la compra o bé la recepta per aquells medicaments.

Després d'un mes de confinament les famílies han hagut d'acceptar l'aïllament social tal i com si es tractés d'un escarni escolar. Tanmateix moltes famílies han optat per fer allò que sempre estava al final de la llista de "coses per fer": la neteja a fons primaveral de la llar; un recer

tipus Vipassana gratuït, un temps per a la meditació i la introspecció dedicat als exercicis espirituals. Aquelles famílies separades per a la distància també han trobat noves formes d'interacció a través de Zoom i altres aplicacions,

potser per compartir tertúlies familiars o sessions de cant. Fins i tot les escoles estan fent ús d'aquests aplicacions per a les lliçons. I es clar, el telèfon és més usat que mai. El confinament és el nou pegament familiar.

I tot això és cert per a la classe mitjana que es troba relativament segura. Aquests fins i tot estan disposats a donar un permís pagat a les seves assistents domèstiques i els homes que mai havien aixecat el dit a la llar estan predisposats a fregar el terra de genolls, a eixugar-se les llàgrimes mentre pelen cebes o fins i tot a cremar-se la punta dels dits mentre preparen els chapatis. I

es clar, moltes esposes estan ben còfoies descobrint aquesta nova espècie de marits, mentre que els propis marits gaudeixen de les seves habilitats culinàries. Bé, com molts predeien la vida després de la COVID19 no serà la mateixa.

La vida continua a través del confinament.

Però aquesta no és la realitat de molts d'altres. Molts no poden continuar aquestes vides allunyades de casa seva, alimentant-se de la suor del seu front: maó rere maó; containers a les esquenes, el greix del taller mecànic o del magatzem a les seves cares; tot ara suspès temporalment. El buit en els estómacs cridant furiosos a la buidor de les seves vides. Per molts d'ells el confinament és un territori erm entre la bogeria i el genocidi virtual. Per molts d'ells la mort per la COVID19 és preferible a morir de gana. Aquests dies hem vist protestes i més protestes dels treballadors i treballadores emigrants, sense refugi, sense menjar. La setmana passada una noia de 12 anys es va morir quan va arribar al seu poble. Havia caminat 100 quilòmetres. Aquests dies, massa sovint, els transbordadors costaners, plens de gom a gom, han bolcat, enduent-se la vida d'aquells que no sabien nedar.

El govern ha destinat fons per ajudar aquesta gent, però les administracions no estan preparades per encarar la magnitud de la ingent tasca i és incert com arribaran aquests crèdits als més necessitats. Gràcies al crit constant de les treballadores i els treballadors emigrants organitzacions petites i grans s'han involucrat en el treball humanitari. Segons diferents estimacions més de 50.000 ONGs treballen per aju-

dar aquesta gent; ja sigui a nivell alimentari, econòmic o bé oferint un sostre. La església també hi és; s'han construït assentaments en les propietats de les parròquies per alimentar i acollir-los, es distribueixen àpats a les *slums* i als *shanites**, etc. Els parroquians ajuden amb petites donacions o bé en l'elaboració de menjar que serà distribuït després en furgonetes o a les portes de l'església. Aquestes tasques d'ajuda tenen lloc tan a les grans ciutats com en els pobles més petits; malgrat que el risc d'infecció en aquests últims és menor s'enfronten a altres circumstàncies com la fam. Els productes artesanals, les collites, les fruites i l'artesanaria no es venen, ja que el transport està en punt mort. Els camperols esperen amb les seves collites, desitjant i pregant poder vendre les verdures per un ínfim preu de dues rupies; cost que fa un mes era entre 60 i 100 Rs.

La cosina d'ADA a la India, SADA està intentant fer tot el què té a l'abast. La setmana passada, a petició del MPSM, va subvencionar bosses d'aliments a 1000 famílies per un cost de 50.000 rupies. Aquestes bosses d'aliments, segons Fr Godfrey D'Lima – director de MPSM i

capdavanter en les accions organitzades a Nashik per fer front a la COVID 19-, proporcionen l'aliment bàsic per una família de 5 persones durant 4 o 5 dies.

Mentre que la India s'aproxima al 30è dia de confinament l'amenaçadora corba sembla encara en ascens, i per tant les expectatives d'aixecar el confinament el dia 3 de Maig són en va; com a mínim per alguns dels estats indis. L'estat de Maharashtra ha estat el més durament colpejat i òbviament haurem de continuar amb el distanciament social. El cap del govern, Uddhav Thackeray, ja ens avisa de la situació d'emergència actual i de les mesures estrictes que conseqüentment duran a terme.

Aquí, a la India, estem contents que finalment Espanya hagi aconseguit "aplanar" la corba i que s'apropi a una situació més semblant a la normalitat. Us demanem que pregueu perquè a la India ens en sortim d'aquesta situació amb les menors pèrdues de vides humanes possibles.

*Edificis trontollosos i construïts sense garanties i amb recursos mínims.

PASSAT

KERALA i el Coronavirus

Kerala és un estat peculiar a la Índia, peculiar perquè en els últims 30 anys ha estat governat en varies ocasions pel Partit Comunista. La gestió de la COVID-19 ha estat objecte d'observació i admiració entre els estat indis veïns. Prevenció, tests i aïllament han estat el seu dogma. A la nostra web podreu trobar un article molt interessant!

Hospital de Subir i el Coronavirus

En l'últim butlletí varem penetrar a l'hospital de Subir, projecte amb qui col·labora ADA a l'estat del Gujarat. Malgrat que la COVID-19 no ha tingut un gran impacte en quan a número de casos, sí que ha canviat el seu dia a dia. A la nostra web podreu llegir un petit reportatge.

FUTUR

En aquests temps que corren és difícil parlar d'un futur; tanmateix, tenim el present. I en aquest present des d'ADA volem més justícia, més Pau, més naturalesa, més biodiversitat, més amabilitat, més coherència, més humilitat, etc.

Els adivasis, el Fede, el Quico i el Perico ens en poden ensenyar amb el seu exemple!

Parlant-me de tu

*Tots els colors de la terra i
de l'aigua que són mans en
aqueta hora incerta,
i aquests ocells que van de
branca en branca
i el sol ixent i la llum que
em desperta
van parlant-me de tu,
van parlant-me de tu.*

Raimon 1996

Enviar formulari a Fundació ADA. C/ Francisco Giner 42, 2na. 08012 Barcelona; Telf 697 39 51 44

Nom:

Cognoms:

Direcció:

Població:

CP:

Telèfon:

Data de naixement:

E-mail:

DNI

Freqüència:

Mensual

Trimestral

Annual

Aportació única

Import: €

Domiciliació bancària a: BBVA- ES58 0182 6325 89 0208037341

Imprès gratuïtamente per gràfiques SYL, "empresa amiga dels Adivasis".

L'ART GRÀFIC